

Nhiều người tôi mới biết đến cậu út binh Hoàng Quân thuyết phục họ n 2000 người Hoa thoái Đ vào chiều ngày 22 tháng 11. Diến đàn đã cung cấp một nơi cho mọi người thảo luận hi vọng toàn cậu út c gọi là “Chín bài binh luận về ĐCSTQ” và làn sóng rút thoái Đ và các tổ chức liên đới của nó trong suốt bốn năm qua. Bằng cách nói về các sự việc mà gia đình và bản thân trải qua, cô Triết Lê Bình, một người dân ở Flushing và là tình nguyện viên trung tâm thoái Đ đã giải thích tại sao cô đã thoái Đ bằng tên thật của mình cũng như làm thế nào có giúp họ n 2000 người trong và ngoài Trung Quốc thoái Đ.

Sau đây là một trích đoạn bài phát biểu của cô Triết.

Một cậu lính Hoàng quân, người đã sống trong sợ hãi.

“Cậu út” đã mở ra một làn sóng rút thoái Đ. Sau khi đọc “cậu út” tôi đã không chỉ thoái Đ mà còn trở thành một tình nguyện viên tại Trung tâm thoái Đ. Tôi muốn chia sẻ với các bạn kinh nghiệm của cá nhân tôi và những gì mà gia đình tôi trải qua liên quan tới sự tàn bạo gây ra bởi chế độ cầm quyền của ng s n Trung Quốc. Điều tôi muốn nói là không chỉ thoái Đ và trở thành một người Hoa chân chính.

Từ khi “cậu út” được công bố lên đầu báo Đ i K Nguyên năm 2004, khoảng 46 triệu người đã thoái Đ và các tổ chức liên đới của nó. Bởi vì một số lượng lớn người Hoa đã thoái Đ, rõ ràng là người Trung Quốc đã nhận thức đầy đủ rằng ĐCSTQ bị kết án phải sụp đổ. Giờ đây, rất nhiều người Trung Quốc tin rằng thoái ĐCSTQ sẽ không chỉ đem lại an toàn cho họ mà còn đem lại một sự sống cho họ. Sau khi đọc “cậu út” tôi đã nhận ra câu trả lời cho một câu hỏi đã vẩn vơ trong đầu tôi lâu nay. Câu hỏi là tại sao cha tôi, người đã từng là một lính hoàng quân, luôn luôn nói với tôi là “im lặng hay là chết”. Mẹ tôi, từng là một người lính Bát Lộ Quân luôn luôn hát một bài hát cho tôi khi tôi còn nhỏ. Có lẽ bởi vì tôi đã nghe bài hát này lặp đi lặp lại khi tôi còn bé, tôi có thể đọc lại một vài dòng, như “Tôi mạnh mẽ sống sót giết người như chết.”

Khi tôi còn là một đứa trẻ, cha tôi thường nói rằng sau khi ra chiến trường chỉ một vài người lính có thể toàn vẹn trở về. Một số thì là tình nguyện, trong khi những người khác bị ép phải nhập ngũ trong thời chiến hay chỉ một hai người tu sĩ. Một số cậu út sẽ quan tâm với cha tôi, những người mà ông coi là bạn bè kết án phản cách mạng và bị giết ngay lập tức chỉ vì một câu nói bất công. Điều này xảy ra khá phổ biến trong suốt giai đoạn đó. Khi tôi hỏi cha tôi lý do, ông ngay

Đáp lại tôi trong vòng tay và ôm tôi gần gũi.

Bất cứ khi nào tôi phàn nàn về gia đình về cha mẹ về anh hùng và Trung Cộng hay chính sách của nó, cha tôi luôn luôn lo sợ và nhắc nhở tôi là đây là tôi cha tôi. Mặc dù ông bị tước đoạt là tàn phế và tàn phế mà đã giữ cho hàng triệu người vô tội, ông lo sợ khi nói bất cứ điều gì về nó. Ông đã cống hiến rất nhiều cho người khác. Bất kể họ đóng góp bao nhiêu cho lợi ích của Đảng, vô số người vô tội đã bị giữ cho bị Trung Cộng. Một khi ai đó nói gì về phạm nhân cách mạng hay là cống hiến Đảng, họ sẽ phải kích thích trong ngực họ hành quyết.

Mẹ tôi bị ép phải rời bỏ gia đình của bà.

Mẹ tôi đã chuyển từ quê nhà gia đình và gia nhập quân đoàn 8 khi bà mới chỉ 13 tuổi. Bà sinh ra trong một gia đình giàu có và được giáo dục khi còn là một đứa trẻ. Ba tháng sau khi cha mẹ được anh hùng năm 1949, chúng bắt đầu thực hiện các cách ruộng đất và tiêu diệt tầng lớp địa chủ. Mẹ tôi bị dán nhãn địa chủ trong suốt giai đoạn đó vì thành phần gia đình bà. Họu hốt người dân Trung Quốc ngày nay có thể không quen với khái niệm này, nhưng những người già khá nhớ về nó. Cái gọi là loại địa chủ giàu là chủ những người mà có một mảnh đất hoặc tài sản nhỏ. Tất cả đất của gia đình mẹ tôi bị tịch thu trong một đêm. Bởi vì mẹ tôi là lính trong quân đội của cha mẹ, bà bị ép phải từ bỏ mối quan hệ với gia đình bà mà đã bị dán nhãn là địa chủ.

Mẹ tôi thường hát một bài hát cho tôi khi còn trẻ. Lời của bài hát nói rằng Trung Cộng giữ cho vô số người như cha mẹ. Bà nói rằng khi bà còn là một đứa trẻ, lính Bát Lữ Quân thường tới nhà bà. Trẻ em và người lớn sẽ đến nơi họ phải đi làm nông. Lính Hồng quân đòi tiền hay đồ có giá trị từ nhà này tới nhà khác khi chúng vào làng. Nếu bạn từ chối, chúng sẽ lục soát nhà và lấy bất cứ thứ gì chúng thích. Người dân địa phương nào không hợp tác sẽ bị giết chết ngay. Chúng cống hiến nào bạn không cần phải. Chúng đốt nhà, giết người nào chúng muốn, cướp và lấy các thứ có giá trị. Mục đích của chúng là tiêu diệt địa chủ và làm tan vỡ các gia đình. Lúc đó, tôi ngây thơ hỏi mẹ tôi tại sao chúng ta không nói Bát Lữ Quân là “quân đội nhân dân”. Cái gọi là “quân đội nhân dân” đã từng gây bao khiêu khích cho nhân dân. Mẹ tôi không trả lời câu hỏi của tôi. Bà chỉ nhìn chòng chọc vào tôi và nói rằng bao giờ nói những điều như thế khi ở bên ngoài.

Trẻ em cũng là nạn nhân của sự phân biệt đối xử

Việc này đã nh c nh  tôi m t s  ki n khác mà đã  nh hưởng t i gia đ nh tôi. Trong thời Cách mạng v n h  a, cha m  tôi u  thác cho d i tôi, người mà đã sinh gia trong m t gia đ nh b n c ng, giúp chăm sóc tôi. D i tôi th  ng xuyên đ a cháu gái của d i đi v i tôi t i tr  ng. Sau khi   c ng nhau m t thời gian dài, không tránh kh i c  nh ng xung đột giữa chúng tôi. M t l n, cháu gái của d i ch i m ng m t cách gi n d  m  tôi đ n kh c, nó nói bà là đ a ch  x  u xa ch  vì m  tôi ph  phán cách c  x  c a đ a tr . T  sau đ , điều làm tôi s  nh t là ai đ o nói chúng tôi là đ a ch . Tôi s  b  l ng m  không khiếp và b  ph n bi t trong tr  ng và các v ng xung quanh nếu tôi sinh ra trong m t c i g i là gia đ nh “  nh c”. Các đ a ch  b  c  l ng ph n bi t và ch ng đ i.

Qua nh ng s  ki n của gia đ nh và tr i nghi mc a b n thân tôi, tôi nghĩ Trung C ng th c s  ch ng là g i ngo i m t b n l u mạnh mà coi người d n Trung Quốc nh  l  ng c. Đây là cách mà Trung C ng luôn đ i x  v i người d n Trung Quốc.